

Rigsdagstidende.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 56.

Syvende Session.

24de Møde.

Onsdagen den 9de Januar.

(Fortsat.)

S. Sage: Den sidste ærede Taler misforstod mig. Jeg talte om to forskjellige Ting; det ene er den offentlige Botering med eller uden Angivelse af Grunde; det andet er den hemmelige Botering med Angivelse af Grunde. Hvad det Første angaaer, da henviste jeg til Englands Exempel og Nævningernes Botering, idet jeg udtrykkelig sagde, at Nævningerne i mangfoldige Tilfælde ikke trak sig tilbage til deres Raadslagningsvarelse — i andre Tilfælde trak de sig tilbage — samt at det endelige Botum var offentligt i den Forstand, at naar de domme eenstemmigt for eller imod, saa faaer man Enhvers Botum at vide. Dersom den ærede Rigsdagsmand her fremkommer med et Forslag, hvorved det kommer til at staae imellem det ubetingede Ja og det ubetingede Nei, og der krævedes, at alle Medlemmerne skulde være enige, forinden Sagen kunde afgjøres, saa er det jo aabenbart, at Enhver vilde vide, hvorledes ethvert Medlem har stemt, enten der saa stemmes Ja eller Nei. I mange civile Sager affiges der i England Domme, der omfatte Alt, hvad der ogsaa hos os paadømmes af lovlærde Dommere. Saaledes f. Ex. Admiraltetsretsdomme, der affiges i Priisretssager, af hvilke enkelte vist ere de Fleste bekjendte fra den sidste Tid. I dem dømmes baade over de saakaldte faktiske og de juridiske Spørgsmaal. Det er en offentlig affagt Dom, med alle dens Præmisses. Det andet Spørgsmaal, den ærede Rigsdagsmand bragte paa

Bane, vedrører aldeles ikke denne Sag, nemlig Høiesterets Boteringsmaade. Den Maade, hvorpaa de forskjellige Bøta principalt og subsidiairt afgives, kunde muligviis paavirkes af en Lov som nærværende, og det troer jeg vilde være heldigt.

Monrad: Det forekommer mig rigtig nok, at det Exempel, som den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt's 2den Valgfreds (Tscherning) anførte, netop kan tjene til at bevise, hvor vigtigt det er, at man gjør sig Motiverne til en Dom ret klare, inden Dommen fældes, thi i det af ham anførte Tilfælde var det jo aabenbart, at der var et Flertal af Dommere, der var enigt om, at Manden ikke havde stjaalet, og ligeledes et Flertal, som var enigt om, at han ikke havde gjort sig skyldig i Løsgængeri, og at han altsaa vilde være at frifinde. Efter hvad der er sagt mig, voteres der netop i Høiesteret paa den Maade, hvorpaa den ærede Rigsdagsmand ikke antager, at der voteres i Høiesteret; det skal jeg imidlertid ikke videre indlade mig paa, men jeg troer rigtignok, at det netop kan tjene til at vise, hvor vigtigt det er, at Bedkommende, inden Straffen bestemmes, gjøre sig det fuldkomment klart, hvad de domme om, de paagældende Fakta, der ere Gjenstand for Straf, og jeg troer ogsaa, at det, at Grundene for Dommen skulle anføres, ville bidrage dertil. Det er muligt, at der kan være nogen Tilbøielighed til ikke at lægge en saa stor Vægt paa Grundene, naar man fritages for at offentliggjøre dem, som man vilde lægge paa dem, naar man skal offentliggjøre dem, og det troer jeg er saa stemmende med den menneskelige Natur, at man maaskee ikke engang tør antage, at en Høiesteretsassessor,